

02 Soluția lui Dumnezeu

02 Soluția lui Dumnezeu

Dacă privim istoria lui Iacov, observăm că aceasta e izbitor de asemănătoare cu a noastră. Înainte de a lucra Dumnezeu cu el, suntem înclinați să luăm față de Iacov o atitudine de superioritate și să-l condamnăm ca încăpățânat de neiertat. Dar după ce descoperim puterea firii pământești în noi, propria noastră slăbiciune, păcătoșenia și încăpățânarea noastră, vedem atunci că Iacov e și în noi. Și când, în sfârșit, studiem ultimii 17 ani ai vieții sale, când îl auzim ce vorbește și îi vedem comportarea, atunci trebuie să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru felul cum știe să lucreze în om. E greu să mai găsim în Vechiul Testament un om care să sfârșească cum a sfârșit Iacov. Ne curg lacrimile când vedem ce minunat a lucrat Dumnezeu cu el și cum harul Său l-a așezat la locul potrivit și folositor Lui și altora. Un om în aparență inutilizabil a devenit un vas de folos pentru planul de mântuire al lui Dumnezeu. Dar toate roadele pe care le-a adus Iacov au fost rezultatul disciplinei exercitate de Dumnezeu asupra lui. Dumnezeu a pus mâna pe puterea firească a lui Iacov și astfel a devenit un vas de cinste spre slava lui Dumnezeu. Aceasta este educația Duhului Sfânt, care face să ia ființă în noi chipul lui Hristos; nu este vorba de două urmări despărțite una de cealaltă. Viața lui Hristos face să ia chip Hristos în ucenicii Săi și apoi roadele vin în mod cu totul natural, spontan. De aceea avem mult de învățat de la Iacov. Putem deosebi în viața lui 4 perioade:

1. Iacov cel firesc (Geneza 25);
2. Iacov încercat și crescut prin diferite împrejurări (Geneza 28.31);
3. Schimbarea vieții firești (Geneza 32.36);
4. „Roada păcii” (Geneza 37.50).

Ne vom ocupa mai întâi cu caracterul lui Iacov. Din fire el a fost un luptător. Așa s-a născut (Geneza 25.22-26). Era cu totul altfel decât Isaac. Isaac nu făcea nimic numai lua și primea. De la început Iacov e un plănuitor iscusit și viclean care e plin de încredere că el face totul. Cum va putea Dumnezeu s-o scoată la capăt cu un astfel de om, să facă din el un vas pentru planul Lui de mântuire? Nu numai că tot ce făcea era fals, dar era din fire, chiar dinainte de a se naște, un om care nu putea fi folosit de Dumnezeu. A voit să-l rețină pe Esau ca să fie el întâiul născut; și pentru că n-a reușit, atunci orice înșelăciune, orice diplomație erau pentru el drepte numai să poată recupera paguba. Cum putea un astfel de om să-i fie de folos lui Dumnezeu? La această întrebare nu putem da nici un răspuns rațional. Numai harul lui Dumnezeu poate să îndreptățească alegerea acestui om: „Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă și nu făcuseră nici bine, nici rău ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă s-a zis Rebecii: Cel mai mare va fi rob celui mai mic”, după cum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât” (Romani 9.11,13). Nu există altă explicație decât alegerea liberă, gratuită, a harului lui Dumnezeu. Dumnezeu a voit să-și aleagă El însuși un om. Trebuie să credem în alegerea lui Dumnezeu. Dacă Și-a început lucrarea Sa bună în noi, atunci o va și termina. El e primul și tot El e ultimul. Dacă credem în alegerea lui Dumnezeu, atunci putem să ne și încredem în El. Dacă îți vine să spui: „Eu sunt pentru Dumnezeu un caz prea greu, atunci ar trebui să te îndrepti cu încredere spre Dumnezeul lui Iacov. Nu Iacov l-a ales pe Dumnezeu întâi; Dumnezeu l-a ales pe Iacov înainte de a se naște și așa este și cu noi. Dacă recunoaștem alegerea harului lui Dumnezeu, vom fi scutiți de orice frământare. Era voia lui Dumnezeu ca Iacov să stăpânească. Iacov știa lucrul acesta, aflase despre planul lui Dumnezeu, a cărui adevărată însemnătate o cunoștea și care stabilea că el este cel ales, nu Esau. El a văzut alegerea și țința lui Dumnezeu, dar voia să realizeze el însuși totul. Astfel, pe când era încă tânăr, Iacov și-a cumpărat dreptul de întâi născut; într-o zi, pe când Esau a venit acasă de la vânătoare, i-a spus: „Lasă să fiu eu cel mai mare și tu cel mai mic” (Geneza 25.29-34). Motivul era just, dar a întrebuițat propria lui rațiune pentru a căpăta ce voia să-i dea Dumnezeu.

În capitolul 27 ni se spune apoi cum l-a înșelat pe tatăl său ca să obțină binecuvântarea. Natural, avem toată înțelegerea pentru problemele lui Iacov. Isaac trimisese pe Esau la vânătoare ca să-i dea binecuvântarea de întâi născut. Cum rămânea atunci cu făgăduința lui Dumnezeu? Iacov cercetase planul făgăduinței, dar acum vedea primejdia. A crezut că trebuia să se lupte în vreun fel ca să se facă voia lui Dumnezeu. Privind lucrurile din punctul lui de vedere, avea dreptate, dar gândurile lui erau ale omului firesc. Observăm că tot ce a făcut Iacov era în armonie cu împlinirea planului lui Dumnezeu, dar Iacov nu putea să aștepte vremea lui Dumnezeu și nu-l lăsa pe Dumnezeu să lucreze, ci se apuca să ia el singur măsuri pentru realizarea a ceea ce se părea că Dumnezeu nu va putea face.

Omul nostru firesc folosește puterea omenească și iscusința sa, pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Dacă tronul lui Dumnezeu este în primejdie să se prăbușească, noi întindem mâna ca să-l sprijinim. „Trebuie să facem ceva!”, obișnuim noi să spunem. Acesta este Iacov, omul firesc cu capacitatea lui, cu planurile lui, cu iscusința lui.

Dar rezultatul ostenețelor lui a fost că Esau, văzându-se înșelat, s-a hotărât să-l omoare pe Iacov, din care cauză acesta a trebuit să fugă de acasă. Nu numai necurăția îl face pe om nedestoinic pentru voia lui Dumnezeu și deci incapabil s-o facă, ci și binele care se află în om este tot așa de periculos. Cu cât îi e inima mai plină de planuri, cu atât rezultatul va fi o greșală mai mare, câtă vreme omul folosește pentru realizarea lor puterea firească. Iacov încă nu învățase să-l aștepte liniștit pe Dumnezeul care spune: „Când lucrez Eu, cine se poate împotrivi?” (Isaia 43.13). Era alesul lui Dumnezeu. Dumnezeu îl voia pe el, dar el nu-l cunoștea nici pe Dumnezeu, nici pe sine însuși. N-a putut să realizeze binecuvântarea obținută prin înșelare. A primit doar pedeapsa lui Dumnezeu. Tocmai oamenii iscușiți în chip firesc trec adesea prin astfel de experiențe. Prin disciplina Sa, Dumnezeu l-a dus tocmai la țința pe care el căutase s-o atingă prin înșelare. Chiar din Betel, când încă nu părăsise țara, a și intrat sub disciplina lui Dumnezeu (Geneza 28.1022). Dumnezeu i-a vorbit printr-un vis. Nu putea să-i vorbească direct, câtă vreme el își avea încă propriile lui planuri. Dar ce minunat este ce-i spune Dumnezeu lui Iacov: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat ti-l voi da tie și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului, te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta” (Geneza 28.13-14). Nu ne-am fi mirat dacă Dumnezeu ar fi spus cuvintele acestea la sfârșitul vieții lui Iacov, dar ele sunt spuse aici chiar la început! Îi este oferită întreaga binecuvântare, cu toate că el e încă înfășurat în constiința de sine, firească, puternică și pornită

spre luptă. Cum e cu putință așa ceva? Cu siguranță că numai Dumnezeu Se cunoștea pe Sine însuși. El avea mare încredere în ceea ce El însuși își propusese să facă. Stia că Iacov, care era al Lui, nu va putea să-l scape din mână și, mai curând sau mai târziu, el va deveni vasul Său pentru gloria Sa.

„Îți voi da” spune Dumnezeu. Deci nu mai rămânea nimic de făcut pentru Iacov. Ce glorios lucru e că Dumnezeu are o astfel de încredere! El știe că își poate duce planurile la îndeplinire. Când este vorba de un om ca Iacov, suntem înclinați să socotim că o astfel de descoperire directă a voinței lui Dumnezeu este într-o oarecare măsură riscantă. Dar sfârșitul era sigur. Planurile lui Dumnezeu se împlinesc întotdeauna, pentru că așteptarea Lui se îndreaptă spre El însuși și nu spre noi. Ar trebui să învățăm odată că Dumnezeu nu poate fi biruit! Ar trebui să observăm că la Betel, cu toată starea duhovnicească proastă în care se găsea Iacov, Dumnezeu nu are pentru el un singur cuvânt de mustrare. Noi l-am fi dojenit pentru multe lucruri! Dar Dumnezeu n-a amintit nimic din ce se întâmplase. El știa totul cu privire la Iacov, cu privire la înșelăciunea pe care o făcuse și la lupta lui vicleană. Știa că era tipul omului hotărât să-și atingă ținta, cu toate mijloacele ce puteau fi imaginare.

Dar tocmai de aceea nu-a mustrat. Ar fi fost în zadar. Iacov era așa cum era și nu se putea schimba, iar Dumnezeu nu cerea de la el lucrul acesta. Dumnezeu stia că Iacov era în mâinile Lui și ceea ce Iacov nu putea să îndeplinească, putea Dumnezeu. Când, după douăzeci de ani, Iacov se întoarce la Betel, devenise cu totul un alt om. Și Dumnezeu stia că se întâmplase lucrul acesta. Pentru un lucru care nu se poate face în zece ani, trebuie douăzeci de ani. La sfârșitul acestei perioade de timp, Dumnezeu era tot Cel Sfânt. El știa purtarea lui Iacov, cum lucrase în chip neînțelept, dar Dumnezeu își avea planurile Lui. Timpul a lucrat în favoarea lui Dumnezeu. Făgăduința Lui făcută lui Iacov era mai mare și mergea mai departe decât cea făcută lui Avraam și lui Isaac. „Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi oriunde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta. Căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun” (Geneza 28.15). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru această făgăduință deosebită pe care i-a dat-o lui Iacov! Ea nu cuprinde nici o condiție.

Nu găsim în ea nici un „dacă tu ... atunci Eu”. Oricum ar fi fost Iacov cel firesc, Dumnezeu avea un plan cu el; El avea să-și urmărească calea în viața lui Iacov. Chiar pentru cazurile cele mai grele, El are o ieșire care duce la țintă. Dumnezeu nu poate fi învins. Nimic nu-L poate face să Se oprească la jumătatea drumului. Pe când cu visul din Betel, Iacov era în mâna lui Dumnezeu și cei douăzeci de ani pe care i-a făcut în școala Lui au făcut în el o schimbare totală. Dar acum, la începutul călătoriei, încă nu și-a dat seama de însemnătatea făgăduinței. Descoperirea lui Dumnezeu în visul de la Betel nu l-a schimbat pe Iacov cât de puțin. Când îl privim pe El, atunci strigăm: „Doamne, ce desăvârșită e lucrarea Ta, dar ce mizerabil e materialul la care lucrezi Tu”!

Versetele 16 și 17 ne fac, să bănuim că Iacov, când s-a deșteptat, nu și-a mai adus aminte ce-i spusese Dumnezeu în vis, ci era doar plin de spaimă, fiindcă dormise la poarta cerurilor. Făgăduința rămăsese pe planul al doilea. Ii era frică de Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu este într-adevăr ceva înspăimântător pentru aceia al căror om firesc mai este încă la lucru. „În casa lui Dumnezeu se descoperă puterea Lui, ordinea casei Lui, sfințenia și dreptatea Lui”. Pe drept este temut Dumnezeu, câtă vreme firea pământească este încă la lucru, mândră și activă.

Atunci Iacov a vorbit către Dumnezeu și a făcut o juruință, spunând: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu”. Iacov zice: „Dacă, ... dacă, ... dacă, ... atunci”. Vedem de aici spre ce se îndreaptă dorințele lui Iacov: spre hrană și îmbrăcăminte.

Pierduse cu totul din vedere planul de mântuire al lui Dumnezeu. Dar, desigur, descoperim și aici educația pe care i-o face Dumnezeu. Iacov fusese tânăr și mama sa îl răsfătase; acum însă e singur și nu știe ce-l așteaptă. Tocmai în situația aceasta începe educația. El dorea hrană, îmbrăcăminte și reîntoarcerea acasă! „Si îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da” (Geneza 28.22). Acesta e Iacov! Dacă Tu-mi vei da toate acestea, îți voi da și eu Tie a zecea parte! Voia să facă o afacere, chiar cu Dumnezeu. Pentru el toate erau privite din punctul de vedere al câștigului pe care-l va realiza. Tot așa privea el și Betelul. Și cu toate că Iacov nu s-a putut ridica până la înălțimea făgăduințelor lui Dumnezeu, totuși, din momentul acela, Dumnezeu a fost pentru el Dumnezeul Betelului. Iacov a fost adânc impresionat.

Apoi Iacov a venit la Haran și în Geneza 29.9-11 citim că Rahela a fost cea dintâi rudă care i-a ieșit în cale. Iacov a plâns. Rahela îi aducea aminte de anumite lucruri din trecutul lui, care îl frământau în inimă și care-l pusese pe drumul pe care se găsea. Înainte de a fi plecat de acasă se simțea tare și putea în felurite chipuri să îndepărteze lacrimile. Numai cei care nu mai văd nici o ieșire plâng. Drumul lui Iacov îl dusesese de la bogăție la sărăcie. Dumnezeu Se apropia de el și îl disciplina. Timp de o lună întreagă, Iacov a fost oaspete în casa rudelor sale. Atunci Laban i-a zis: „Fiindcă ești rudă cu mine, să-mi slujești oare degeaba? Spune-mi, ce simbrie vrei?” (versetul 15). Dar în versetul 14 nu se face nici o mențiune că Iacov slujise. Gazda sa îi creaa acum o nouă situație. În realitate, atât Laban cât și Iacov erau mânați numai de gândul câștigului în tot ce făceau. În privința aceasta, omul firesc și cel lumesc sunt la fel. Existau în Iacov multe colțuri care trebuia să fie șlefuite și, pentru că Esau nu putea face lucrul acesta, a trebuit să fie dat pe mâna lui Laban. Există multă neînțelegere și multe conflicte când se întâlnesc doi oameni de același caracter. La început se spusese: „Os din oasele mele și carne din carnea mea”. Acum se spune: „Tu lucrezi și eu îți voi plăti”. Acest lucru îl spusese Laban prin politicoasele sale cuvinte: „Nu poți să muncești aici în zadar”. Acasă Iacov fusese fiu. Aici era slujitor. Era păstor și unchiul său era un stăpân aspru. Încă odată mâna lui Dumnezeu era la lucru pentru a-i face educația.

Dar aveau să mai vină și altele asupra lui Iacov. El i-a slujit lui Laban șapte ani pentru Rahela, prima lui dragoste, ca să-i fie soție, dar Laban l-a înșelat! În loc să i-o dea pe Rahela, i-a dat-o pe Lea. E greu și amar să-ți înghiți propria otrăvă! Astfel Iacov a trebuit să slujească încă șapte ani, în total paisprezece, pentru cele două fiice ale lui Laban. I-a păzit oile și de zece ori Laban i-a schimbat simbria. Astfel Iacov a fost introdus sub disciplina lui Dumnezeu și a fost încercat și probat, dar în toate acestea, mâna lui Dumnezeu era asupra lui, pentru că El făgăduise că-l va aduce pe Iacov înapoi acasă.

Laban putea să facă planuri și repartizări tot așa de bine ca și Iacov și chiar pentru un om ca Iacov nu era ușor să-l înșele. Dar într-un anumit punct tot a reușit. A făcut un plan pe termen lung și a reușit să-și mărească turma și bogăția pe socoteala unchiului său; din toate acestea se vede limpede că Iacov nu se schimbase cât de puțin. Dar Iacov a recunoscut mâna lui Dumnezeu care-i făcea educația. Chiar dacă în toți acești ani n-a pomenit Numele lui Dumnezeu nici măcar o singură dată, la nașterea lui Iosif s-a gândit totuși la casa părintească și a încercat să se reîntoarcă (Geneza 30.25). Dar nu putea să scape. Acolo a fost silit să petreacă douăzeci din anii tinereții lui cu un om ca Laban.

Ce face Dumnezeu e bine făcut. El lasă împrejurările să lucreze în favoarea noastră. Ele sunt destinate să submineze și să slăbească părțile tari ale omului nostru firesc. Pentru aceasta trebuie douăzeci de ani, poate și mai mult. Dar Dumnezeu întotdeauna știe ce face.

Vedem lucrul acesta foarte lămurit la sfârșitul vieții lui Iacov. În vremurile de mai înainte n-a putut să fie privit cu iubire de oamenii săi, pentru că trebuia ca toți să slujească numai scopurilor sale, dar la sfârșit a ajuns un om blând și vrednic de iubire. „În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Hristos" (1 Petru 1.6-7). În viața credinciosului nu există nici un lucru întâmplător. Totul e rânduit și măsurat. Nouă ne vine greu să primim pedeapsa, dar ea slujește pentru a ne face părtași sfințeniei lui Dumnezeu.

clickbible.org